

Otevřená náruč

KAŽDÝ DEN JSME HO Z OKNA VYHLÍŽELI. VŽDY, KDYŽ SE OBJEVIL V OHYBU CESTY A PRVNĚ NÁS ZAHLEDL, JEHO TVÁŘ SE ROZTÁHLA DO ŠIROKÉHO ÚSMĚVU, A KDYŽ JSME MU BĚŽELI O ZÁVOD NAPROTI, ZASTAVIL SE A ČEKAL NÁS S OTEVŘENOU NÁRUCÍ, PŘIPRAVENÝ VŠECHNY NÁS OBEJMOUT.

Táta vracející se z práce. Najednou nespěchal. A když doběhl ten nejmenší, dřepl si na bok a se všemi se pomazlil. Pak nás vzal za ruku a do náručí a poslouchaje naše štěbetání, došli jsme do chalupy, kde obvykle ve dveřích políbil maminku a pak nás vypustil. Když si dával pozdní oběd, sedli jsme kolem stolu, jeden přes druhého se ptal a povídal, i když maminka hartusila, ať ho necháme aspoň v klidu najíst.

Chalupa už nestojí a rodiče jsou na pravdě Boží. Co mi zbylo, je starý velký černý kříž s Kristem. Před ním klečival táta, u něj jsme se v podvečer společně modlivali svatý růženec. Kristus na něm má – přes bolest smrtelného zápasu – na tváři mírný úsměv. Táta se často modlil se zavřenýma očima. Pokradmu jsem ho přitom pozoroval a srovnával jeho tvář s tváří Krista na kříži.

V hodinách cvaklo, ručička poskočila, jedno číslo se změnilo, leto-počer se posunul. Je nový rok. Než si připijeme, vzdám chválu Nejsvět-

tější trojici, pohlédnu na kříž, pokřičuji se, vzpomenu všech zemřelých a světím nastávající rok do Boží prozřetelnosti a pod ochranou Panny Marie.

Pohlédnu na kříž... Kristova milující náruč zůstává stále otevřená, ruce široce roztažené k objetí celého světa. Věčný postoj věčného velekněze, který gestem v čase jednou pro vždy otevřel věčnost. Jeho náruč čeká po staletí na velké, na malé i na ty pomalé a zpozdilé, na ty zbloudilé a trucující, hledající i milující, aby je mohl obejmout, přivínout na své probodené srdce. Ježíš přibitý na kříž námi, mnou, mými hříchy. Mohl kdykoli sestoupit, ale neudělal to. To Jeho Láska – stála a věčná.

Nevím, jaký bude nový rok ani co mě v něm potká, ale pohled na kříž mi dodává odvahy a sílu vytrvat ve chvílích dobrých i v protivenstvích. Proč? Protože mi připomíná objetí milujícího táty, protože láska Boží je větší než ten nejlepší táta, protože skrze kříž se vstupuje do nesmrtelnosti.

Na co všechno asi myslel táta, když se modlil před tím

starým křížem? Nevím, ale když se před ním modlím já, často se přistihnu, že zavírám oči jako on.

A tehdy se věčnost dotýká přítomnosti.

Foto 1.: luckybusiness, Foto 2.: ivan kuzmin/EyeEm - Adobe stock

Babičky mě posílají DO SEMINÁŘE

Od malička ministruju. Babičky v kostele mi pořád říkají, že proto budu určitě jednou knězem. Mám to brát, jako že mi Bůh dává vědět svou vůlí?

Jarda, 17 let

Znal jsem pár takových, o kterých se odmala říkalo, že půjdou do semináře. A šli. Ale nevydrželi. Proč? Protože stát se knězem jen proto, že mi to někdo řekl, to nejde. Protože stejně mi pak někdo jiný může říct: „Ty se na to nehodíš.“ No, a kdo má pak pravdu... Ani kněz, který tě zná, ti nemůže říct: „Jdi do semináře.“ Pokud se máš stát knězem, tak ty sám musíš poznat v sobě povolání a chtít kněžství. Jakmile ti to určí člověk, tak nevydržíš. Svoje povolání musíš mít opřené o zkušenost s Bohem, proti tomu pak nemůže nikdo nic namítat (ani ty sám). Pokud takovou zkušenost s Bohem nemáš a nevíš, jestli jít do semináře, a žádáš po druhých, aby tě podpořili v tom, že máš jít do semináře, pak tam raději nechod. Je to ztráta času.

otec Jiří Janalík
Školní kaplan na BiGy v Brně

Vrtá ti něco hlavou? Napiš nám to na e-mail: vrtak@tarsicius.cz

SVOBODNĚJŠÍ NEŽ ZA SVOBODNA

Nedávno vám na stránkách Tarsicia Františka s Karlem vyprávěli o svých zkušenostech s dospívající mládeží, pro které připravují kurzy o citové a sexuální výchově. Možná si někdo z vás řekl: To je krása, to chci taky! Jenže jak najít toho druhého do páru? Tady máte jejich vyprávění, jak to bylo s tím chozením, vyznáním lásky a dalšími odvážnými činy.

HELENA FILČIKOVÁ **Odkud pocházíte a jak jste vyrůstali?**

Františka: Pocházím z východního Slovenska, mám čtyři sourozence a vyrůstala jsem na vesnici v křesťanské rodině. Velkým vzorem byl pro mě můj tatínek. Byl lékařem, psychiatrem, jeho život byl službou pro druhé, dost zásadně mě ovlivnil pro studium psychologie. Teď pracuji s dospělými a adolescenty.

Karel: Jsem z východních Čech, vyrůstal jsem v rodině, kde křesťanství a služba měly velkou důležitost. Od dospívání doteď je pro mě zásadní společenství: nejdřív ve farnosti, pak na vysoké škole a teď mám kolem sebe chlapy, se kterými se pravidelně scházím a sdílím cestu životem. Na základní i střední škole se mi moc nedařilo. Když přišly začátkem devadesátých let počítače a já mohl domácí úkoly začít psát na nich, nadechl jsem se. Přes počítače jsem se dostal k vedení projektů a objevil v tom svou hříbnu.

Jak jste se poznali?

Františka: Moji kamarádi mě pozvali na DCŽM na Vesmír, že tam prý budou nějakí tři bratři vyprávět o jejich cestě kolem světa. Jelo se tam několik hodin z Bratislavy. A já se už první večer do Karla zahleděla. Okouzlit mě svým láskyplným přístupem k ostatním, i tím, jak se měli rádi spolu jako bratři.

Karel: Pro mě to bylo podobný. Dlouhé roky jsem se modlil, abych pochopil, co je mojí cestou, jestli kněžství, nebo manželství, neměl jsem v tom jasno. Ale od chvíle, co jsem s Františkou začal chodit, jsem už nezapochyboval.

Jak jste spolu začali chodit? Kdo a komu vyznal lásku?

Karel: Já jsem si na začátku myslel, že Františka chodí s mým kamarádem a byla na Slovensku. Po půl roce, kdy jsem zjistil, že to není pravda, tak jsem moc neváhal a rychle se vyjádřil.

Františka: Dlouho jsem nevěděla, na čem u Karla jsem. Od našeho setkání na Vesmíru jsem každý den chodila kontrolovat e-maily do internetové kavárny, jestli napsal. Nakonec jsem mu napsala já. Vyměnili jsme si několik dopisů a pak, když jsme se vraceli z Kanady ze setkání s papězem přes Prahu, Karel mě i moje sestry vyzvedl na letišti a provázal nás celý den po Praze. Věřila jsem, že si jeho jiskru v očích nevykládám špatně, cítila jsem, že je něco ve vzduchu, ale on mi nic neřekl.

Františka, co myslíš, mají kluci na vyznání lásky odvahy?

Františka: Myslím, že by holka měla klukovi dát nějakým způsobem vědět, že u ní má šanci. Byť mi z toho nebylo lehce, napsat Karlovi jako první, nelituji toho. Pro kluky jistě není lehké jít s kůží na trh a myslím, že může být fajn připravit tomu terén.

Karel: Příznávám, že jsem měl obavu z riskovat odmítnutí. A pak ještě jedna věc,

možná jsem též dostatečně nevěřil, že by se mnou mohla být Františka šťastná. V tu dobu jsem dost bojoval sám se sebou. Nechtěl jsem někoho, koho miluji, zatížit svými nejistotami, úzkostmi. Františka by si mě byla bývala vzala hned, ale já chtěl, abychom spolu dva roky chodili, aby mě dobře poznala a svobodně se rozhodla. Až do svatby jsem se snažil nedostat ji do žádného závazku.

Věděli jste, co od manželství chcete?

Františka: Byli jsme zamilovaní a neměli konkrétní představu, jak náš život bude vypadat. Měli jsme stejný ideál – žít pro Boha a pro druhé, věděli jsme, že chceme pět dětí, a třeba to, že kdybychom je nemohli mít, vrhneme se do nějakého společného projektu.

Karel: Moje profese je hodně o plánování, dostávání myšlenek do projektů. Co se ale týká manželství, tam jsem měl před velkým plánováním bázeň, modlil jsem se za to a snažil se naslouchat vnitřnímu hlasu, jaký je s námi záměr.

Objevili jste v manželství, v tom soužití něco nečekaného?

Františka: Máme spolu čtyři děti. Oba jsme vyrůstali ve velkých rodinách, takže jsme na dynamiku početné rodiny zvyklí. Když byly děti malé, tak to bylo náročné fyzicky, a teď je to spíš výzva vztahově – nepřestávat být vynalézavý v lásce, udržovat náš vztah svěžím. Nečekaného bylo spousta – třeba naše slabosti, zlovyky, povahové vlastnosti, které se ze začátku zdály být drobností, třeba Karlova prudší povaha či moje nepořádnost... Před svatbou se to zdálo samozřejmé se v tom vzájemně přijímat, dnes víme, že to je často dřina. Karel mi již před svatbou slíbil, že se s ním nikdy nebudu nudit. A to do-držel. A já bych se někdy tak ráda nudila :-).

Karel: Pro mě byla svatba jednoznačně největší změna v životě. Až úzkostlivě jsem se bál, že ztratím svobodu, ale nečekal jsem, že objevím její novou dimenzi. Manželství mě ukotvilo. Od Františky zažívám velkou přejícnost vůči tomu, co cítí, že mi dělá dobře. Snažím se o totéž a užívám si, když ona kvete a dělá, co jí baví. Cítím se svobodnější než za svobodna.

Za rozhovor děkuje Helena

Foto: Konstantin Yuganov - Adobe stock; Archiv rodiny Diblíků